ARII FOLCLORICE ÎN MOLDOVA: VALEA ȘOMUZULUI MARE

DE

ION H. CIUBOTARU

Bazinul Șomuzului Mare se află în extremitatea sud-estică a județului Suceava, pe partea dreaptă a Siretului, și cuprinde un număr de peste 50 de localități[1] ce formează o arie lingvistică și etno-folclorică unitară și conservatoare. Vechimea localităților de pe valea Șomuzului este considerabilă. Multe dintre ele sînt consemnate, cu denumirea actuală, în documentele din secolele al XIV-lea și al XV-lea[2], ceea ce îngăduie să se presupună că data fundării lor este anterioară primelor atestări. Creația populară de aici, pe care o vom prezenta în continuare, suscită un interes deosebit, atît prin faptul că reprezintă un spațiu de confluență între Moldova și Bucovina, cît și pentru că în mai multe localități de pe Șomuz s-au așezat, încă din secolul al XVIII-lea, numeroase familii de români transilvăneni. Ca urmare a acestei îndelungate conviețuiri, la care trebuie să adăugăm și mișcarea permanentă a românilor din Moldova și Ardeal peste culmile Carpaților, cultura populară din perimetrul șomuzean pune probleme complexe și extrem de interesante, asupra cărora vom stărui însă cu alt prilej[3].

Faptul că la sfîrșitul secolului al XV-lea valea Șomuzului Mare era aproape în întregime populată ne îndreptățește să considerăm că în momentu stabilirii aici a românilor ardeleni, lucru ce s-a petrecut în prima jumătate a secolului al XVIII-lea, elementele definitorii ale culturii populare locale erau deja cristalizate. Aportul noilor veniți, în această privință, avea să se întrevadă abia mai tîrziu, după o perioadă de conviețuire îndelungată. Exodu ţăranilor ardeleni spre Moldova este consemnat în documente încă din secolu al XV-lea. Diferite rapoarte din 1440 — 1447 susțin că la acea dată comunele Sîngeorgiu, Poiana, Rebra, Șieu, Năsăud, Salva și Zagra ar fi rămas cu o

[1] Vezi harta cu *localitățile din zona Șomuzului Mare*.

[2] Vezi: *Documente privind istoria României* (D. I. R.), *A. Moldova*, XVI — I, d. 42 și 291; XVI — III, d. 402; XVII — IV, d. 127 și 575; *Documenta Romaniae Historica* (D.R.H.), *A. Moldova*, vol. I, întocm. de C. Cihodaru, I. Caproșu și L. Șimanschi, București, Ed. Acad. R. S. România, 1975, d. 2, 6, 30, 55, 72, 90, 129 și 228; vol. II, întocm. de L. Șimanschi, Georgeta Ignat și Dumitru Agache, București, Ed. Acad. R. S. România, 1976, d. 60, 113, 128 și 248; vol. III (manuscris), întocm. de C. Cihodaru și I. Caproșu, d. 32, 186 și 264 (Se află la Institutul de istorie „A. D. Xenopol" din Iași).

[3] O cercetare comparativă amănunțită va fi efectuată în lucrarea *Valea Șomuzului Mare. Monografie folclorică*, aflată în curs de definitivare.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

populaţie destul de restrînsă[4]. Această mişcare a românilor ardeleni spre Moldova, avea să înregistreze proporţii mari şi în anul 1746, pentru ca apoi să culmineze cu marele val din 1763, cînd au trecut munţii cca 24 000 de familii[5], o parte dintre ele stabilindu-se pe valea Şomuzului Mare. După cum rezultă din cele două *conscripţii* efectuate în anul 1778[6], la cererea generalului Enzenberg, guvernatorul Bucovinei, în satele din zona Şomuzului se opriseră 184 de familii cu aproape 700 de suflete. Majoritatea veneau din actualele judeţe Bistriţa-Năsăud, Maramureş, Cluj, Satu Mare, Mureş, dar şi din Bihor, Sălaj, Alba, Harghita, Sibiu şi Covasna[7]. În conscripţia a doua, din decembrie 1778, sînt precizate şi căile de acces spre Bucovina : *Berghea, Bîrgău, Borşa, Pietrele Roşii, Rodna*[8]. Noii veniţi se îndeletniceau cu agricultura şi creşterea vitelor, printre ei numărîndu-se şi cîţiva meseriaşi : cojocari, dulgheri, morari, olari. Au mai existat, desigur, şi o serie de etape ulterioare în care români de peste munţi au continuat să vină în Moldova. Unii veneau pentru că aveau aici rude şi prieteni[9], alţii, pentru că se dusese vestea că „La Moldova-i mult mai bine/Cine merge nu mai vine"[10]. Nu vom recurge însă la ipoteze decît pentru partea moldovenească a zonei Şomuzului Mare, unde datele foarte exacte cu privire la obîrşia unor familii de ardeleni sau la perioada stabilirii lor pe aceste meleaguri lipsesc. Ceea ce se ştie este că în preajma anului 1775, localităţi ca Horodniceni, Rădăşeni, Spătăreşti, Şoldăneşti, Huşi, Preuteşti, Dolheşti şi altele, rămase în afara graniţelor Bucovinei, aveau o populaţie mult mai numeroasă decît cele situate la izvoarele Şomuzului[11]. Recensămintele populaţiei Moldovei din anii 1772 — 1773 şi 1774, spre exemplu, ne arată că în satul Zahareşti existau 6 case, la Stroieşti 17, la Măzănăieşti 21 etc.[12] Patru ani mai tîrziu, potrivit conscripţiilor din 1778, în aceeaşi zonă se stabiliseră : 35 de familii de ardeleni cu 112 suflete la Zahareşti, 43 cu 170 de suflete la Stupca, 37 cu 142 de suflete la Corlata, 17 cu 58 de suflete la Drăgoieşti ş.a.m.d. Iată, aşadar, că în multe din satele de la obîrşia Şomuzului Mare ardelenii devin majoritari şi vor reuşi astfel, cu timpul, să impună o serie de particularităţi lingvistice şi etno-folclorice. Dealtfel, chiar şi în zilele noastre, satele din partea bucovineană a Şomuzului Mare, mai conservatoare, păstrează încă suficiente dovezi în sprijinul convieţuirii dintre moldoveni şi transilvăneni. Românii ardeleni s-au stabilit, desigur, şi în celelalte localităţi de pe valea Şomuzului dar numărul lor a fost ceva mai restrîns[13]. Catagrafia

[4] Ion I. Nistor, *Bejenari ardeleni în Bucovina*, în „Codrul Cosminului", II—III, Cernăuţi, 1927, p. 447.

[5] Ion I. Nistor, *Emigrările de peste munţi*, extras din „Analele Academiei Române", seria a II-a, tom. XXXVII, Istorie, Bucureşti, 1915, p. 41.

[6] *Idem*, *Bejenari...*, p. 445—533.

[7] Pentru ultimele şase judeţe, numărul localităţilor din care au plecat românii transilvăneni spre Moldova este extrem de mic.

[8] Ion I. Nistor, *Bejenari...*, p. 456—457.

[9] Ştefan Meteş, *Emigrări româneşti din Transilvania în secolele XIII—XX*, Bucureşti, Ed. şt., 1971, p. 135.

[10] Vezi rev. „Plaiuri Năsăudene", III, nr. 31—33, Bucureşti, 1945, apud Ştefan Meteş, *op. cit.*, p. 136.

[11] P. Gh. Dimitriev, *Moldova în epoca feudalismului*, vol. VII, partea I, Chişinău, Ed. Ştiinţa, 1975, p. 333—353.

[12] *Idem*, *op. cit.*, p. 346.

[13] Ştefan Meteş, *op. cit.*, p. 231.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

ţinutului Suceava pe anul 1820[14] semnalează, în ocolul Şomuzului, numeroase familii *Ungureanu, Moroşanu, Someşanu*, alături de nume ca *Vişan, Dolhan, Monoran, Căilean* etc. care trimit mai precis spre anumite localităţi din Maramureş, Sălaj sau Bistriţa-Năsăud. Cert este că factorii lingvistici[15] sau etno-folclorici, care prezintă în satele din zona Şomuzului Mare anumite trăsături comune cu nordul Transilvaniei, evidenţiază aceleaşi particularităţi în întreg spaţiul şomuzean, chiar dacă uneori ponderea lor variază de la o localitate la alta.

Stadiul actual al cercetărilor

Creaţia folclorică din această parte a ţării a reţinut atenţia culegătorilor de timpuriu, fără ca cineva să manifeste un interes special pentru vreunul dintre variatele aspecte ale culturii populare păstrate aici, cu toate că unele fapte indicau incontestabile trăsături specifice. Cel mai asiduu culegător şi valorificator al creaţiilor populare din zonă a fost Simion Florea Marian, care s-a născut şi a copilărit la Ilişeşti, în imediata apropiere a satelor de la obîrşia Şomuzului Mare. După ce publică în prima sa culegere de folclor[16] o variantă a baladei *Darie*, provenită din Stupca, el include în volumul de *Poesii poporale române*, din 1873[17], alte 12 balade (nouă din Stupca şi trei din Zahareşti), unele discutabile ca valoare artistică(poate chiar şi ca texte folclorice), oricum importante ca documente, mai ales cele despre haiducul Darie, pentru că rămîn pînă astăzi singurele atestări de pe Şomuz. La Stupca, Marian a cunoscut-o pe Ilinca Mielului Capra, o informatoare deosebit de înzestrată, de la care, pe lîngă cîntece şi balade, a cules valoroase texte poetice de descîntece[18], obiceiuri la sărbători[19], credinţe, practici rituale etc. În studiile sale consacrate obiceiurilor familiale apar cîntece de leagăn culese din Stroieşti[20], cîntece de înstrăinare din Zahareşti[21], bocete din Stupca şi Stroieşti[22], precum şi descrieri de ceremoniale. Volumul I din ciclul *Sărbătorile la români*[23] cuprinde două tipuri de colinde, cu cinci variante, culese din Stupca şi Corlata, de Ilie Căilean şi respectiv de Ion Brătean. Colecţia de *Hore şi*

[14] *Catagrafia Ţinutului Suceava pe anul 1820*, Arhivele Statului, Iaşi, Tr. 166, p. 184, nr. 7, p. 127—128 ; 132—136 ; 144 ; 146—147 ; 149—154 ; 160—162.

[15] Pentru problemele de lingvistică, vezi Romulus Todoran, *Cu privire la repartiţia teritorială a graiurilor dacoromâne*, LR, V, 1956, nr. 2 ; Ion Gheţie, *Cu privire la repartiţia graiurilor dacoromâne*, SCL, III, 1964 ; Emil Petrovici, *Repartiţia graiurilor dacoromâne pe baza ALR*, în vol. *Studii de dialectologie şi toponimie*, Bucureşti, 1970.

[16] S. Fl. Marian, *Poesii poporale din Bucovina. Balade române culese şi corese*, Botoşani, I. V. Adrian, 1869, p. 3.

[17] S. Fl. Marian, *Poesii poporale române*, adunate şi întocmite de ..., tom. I, Cernăuţi, G. Piotrovschi, 1873, p. 4—16 ; 30—52 ; 71—85 ; 105—107 ; 111—122 ; 128—141 ; 177—180.

[18] S. Fl. Marian, *Descîntece poporane române*, Succava, Eckhardt, 1886, p. 68—71 ; 136—144. Vezi şi *Vrăji, farmece şi desfaceri*, Bucureşti, Göbl, 1893, p. 72—77.

[19] S. Fl. Marian, *Sărbătorile la români*. Studiu etnografic, vol. III, Bucureşti, Göbl, 1901 ; p. 47 ; 51—52 ; 68 ; 80—81 ; 85—87 ; 114 ; 143 ; 175 ; 177.

[20] S. Fl. Marian, *Naşterea la români*. Studiu etnografic, Bucureşti, Göbl, 1892, p. 266 ; 433—434 ; 436—437.

[21] S. Fl. Marian, *Nunta la români*. Studiu istorico-etnografic comparativ, Bucureşti, Göbl, 1890, p. 52—53.

[22] S. Fl. Marian, *Înmormîntarea la români*. Studiu etnografic, Bucureşti, Göbl, 1892, p. 503—505 ; 516; 559—561.

[23] S. Fl. Marian, *Sărbătorile la români*. Studiu etnografic, vol. I, Bucureşti, Göbl, 1898, p. 10—15 ; 19—20.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

chiuituri din Bucovina[24] include un însemnat număr de cîntece și strigături, unele dintre ele putînd fi întîlnite și astăzi în satele din care au fost culese : Corlata, Drăgoiești, Stroiești, Stupca și Zaharești. Lui Simion Florea Marian i se datorează, de asemenea, apariția unor texte folclorice de pe Șomuz în revistele „Albina Carpaților"[25] și „Columna lui Traian"[26].

În volumul I, partea a II-a, din colecția *Materialuri folkloristice*[27], C. I. Nottara publică 7 fragmente de texte lirice provenite din localitățile Basarabi, Leucușești și Dolhasca, aflate în partea moldovenească a Șomuzului. Lucrarea lui G. Weigand, *Die Dialekte der Bukowina und Bessarabiens*[28], colecția de cîntece bătrînești alcătuită de Const. Brăiloiu[29] și, în mod deosebit, *Rumänische Volkslieder aus der Bukowina*[30], a lui M. Friedwagner, constituie prețioase surse documentare pentru cunoașterea folclorului din spațiul la care ne referim. În plus, în colecția lui M. Friedwagner textele culese de Al. Voievidca sînt însoțite de melodii. Interesantă, în primul rînd prin valoarea pieselor folclorice publicate, este și monografia satului Lămășeni, întocmită de Mihai și Ana Niculăiasa[31]. Alte lucrări în care mai apar producții folclorice de pe Șomuz sînt : *Folclor din Moldova*[32], *Folclor din împrejurimile Sucevei*[33] și *Folclor fălticenean*[34].

Între sursele documentare care servesc la cunoașterea faptelor de cultură populară de pe valea Șomuzului Mare, revista „Șezătoarea"[35] ocupă un

[24] S. Fl. Marian, *Hore și chiuituri din Bucovina*, București, Socec-Sfetea, 1911, p. 5—7, 9 ; 13 ; 18—19 ; 2.. ; 29 ; 49—56 ; 105—117.

[25] *Anul II*, 1878, nr. 3—7.

[26] *Anul IV*, 1883, nr. 3—6.

[27] Gr. G. Tocilescu, *Materialuri folkloristice*, vol. I, partea a II-a, București, T ip. Corpulu didactic, 1900, p. 909—911.

[28] G. Weigand, *Die Dialekte der Bukowina und Bessarabiens*, Leipzig, J. A. Barth, 1904.

[29] Const. Brăiloiu, *Cîntece bătrînești din Oltenia, Muntenia, Moldova și Bucovina*, București, 1932.

[30] Mathias Friedwagner, *Rumänische Volkslieder aus der Bukowina*, I Band, Würzburg, 1940. Vezi localitățile : *Bunești, Corlata, Drăgoiești, Liteni, Măzănăiești, Stroiești, Stupca, Tolva* și *Zaharești*.

[31] Mihai și Ana Niculăiasa, *Monografia satului Lămășeni*, Fălticeni, 1936.

[32] *Folclor din Moldova*, vol. I, București, E.P.L., 1969, p. 103 ; 148 ; 154—156 ; 169—172 ; 260—261 ; 274—276 ; 369—370 ; 458 ; 475—476 ; 493 ; 523—524 ; 536—537.

[33] V. Adăscăliței, *Folclor din împrejurimile Sucevei*, Suceava, 1972. Vezi localitățile: *Botești, Moara Nică, Răbîia* și *Stroiești*.

[34] V. Gh. Popa și V. Adăscăliței, *Folclor fălticenean*, Suceava, 1974. Vezi localitățile : *Arghira, Brădățel, Dolhasca, Dolhești, Hîrtop, Horodniceni, Lămășeni, Liteni, Petia, Preutești, Răbîia, Rădășeni* și *Valea Bourei*.

[35] *Anul I*, 1892, *nr. 1*, p. 8—15 ; *nr. 2*, p. 43—51 ; 57—59 ; *nr. 3*, p. 86 ; 88—90 ; *nr. 4*, p. 110 ; 124—125 ; *nr. 5*, p. 139—143 ; *nr. 6*, p. 171—173 ; *nr. 7 și 8*, p. 179—180; *nr. 9 și 10*, p. 238—239 ; 243 ; 245—249 ; *nr. 11 și 12*, p. 226. *Anul II, 1893, nr. 3—4*, p. 80; *nr.* 8, p. 164—167 ; *Anul III, 1894, nr. 2—3*, p. 58—60 ; 107—109 ; 123—126 ; *nr. 7*, p. 135 , *nr.8*, p. 178—184 ; *Anul IV, 1897, vol. IV*, p. 113—118 ; 119—120 ; 231—239. *Anul VII, 1902, nr. 2*, p. 27—28. *Anul XII, 1904, nr. 11—12*, p. 145—157. *Vol. X, 1907, nr 1—2*, p. 30 ; *nr. 3—4* p. 43. *Vol. XI, 1910*, p. 1—25 ; 75 ; 78—80. *Vol. XII, 1912*, p. 139. *Vol. XVI, 1915, nr. 4—5* p. 56—61 , *nr. 6*, p. 91—93 , *nr. 11*, p. 172—173. *Anul XXIV, 1916, nr. 1*, p. 12—16 , *nr. 3—4*, p. 56—62. *Anul XXX, 1922, nr. 1*, p. 31 , *nr. 2*, p. 33—37 ; *nr. 3—4*, , p. 132—133 *nr.* 8—9, 1922, p. 238—240. *Anul XXXI, 1923, nr. 1—2*, p. 2—5 ; *nr. 3*, p. 39 ; *nr.* 4, p. 58 ; 61 ; *nr. 5—6*, p. 87—88 ; *nr. 7—8*, p. 118 ; *nr. 11—12*, p. 170—171 ; 174—175 ; 178—180. *Anul XXXII, 1924, nr. 1—3*, p. 9—10 ; *nr. 7*, p. 76—79 ; *nr.* 8—9, p. 103—106. *Anul XXXIV, 1926, nr. 5—6*, p. 67 ; *nr. 7—8*, p. 86—88 ; *nr. 9—10*, p. 91—93. *Anul XXXV, 1927, nr. 3—6*, p. 32—35.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

loc de frunte. Pentru localitățile din jurul Fălticeniului sau din zona de vărsare a Șomuzului, culegerile publicate în „Șezătoarea" au cel puțin aceeași importanță ca și lucrările lui Simion Florea Marian referitoare la folclorul șomuzean din perimetrul izvoarelor. Culegători harnici ca T. C. Ionescu din Dolhasca, I. Gh. Șiadbei din Dolhești Mari, V. Radovici și D. Balan din Preutești, V. Costăchescu din Hîrtop, alături de care trebuie să amintim și activitatea lui Ilie Olteanu din Stupca, au făcut ca în coloanele revistei de la Fălticeni să fie publicate, chiar de la primul număr, cîntece lirice și balade, strigături, povești, snoave, legende, descîntece, obiceiuri de sărbători, datini și credințe etc., îmbogățind astfel patrimoniul culturii noastre populare cu o serie de creații pe care astăzi nu le mai întîlnim în viața folclorică a satelor amintite. O mențiune aparte merită articolul lui Artur Gorovei, *Datine din Rotopănești*[36], în care se ocupă de port și obiceiuri, publicînd totodată și cîteva texte poetice. Creații folclorice diferite (atît ca gen cît și ca valoare), culese din mai multe localități de pe Șomuz, au fost publicate în revistele „Convorbiri Literare"[37], „Foaia școalei rurale"[38], „Albina"[39], „Izvorașul"[40], „Făt-Frumos"[41], „Codrul Cosminului[42] și „Înmuguriri"[43].

Un interes deosebit suscită și materialele aflate în colecții inedite, unele dintre acestea fiind utilizate în diverse capitole ale lucrării de față. Răspunsurile la chestionarele lui B. P. Hasdeu[44] și N. Densușianu[45], înregistrările pe cilindri de fonograf sau pe benzi de magnetofon păstrate la Institutul de cercetări etnologice și dialectologice din București[46], rezultatele anchetelor întreprinse de Ion Mușlea, aflate în Arhiva de folclor din Cluj[47], sînt principalele fonduri la care am făcut apel pentru a înțelege mai bine bogăția și varietatea culturii populare din extremitatea sud-estică a județului Suceava. Posibilităților de documentare enumerate mai sus li se adaugă acum colecțiile Arhivei de folclor a Moldovei și Bucovinei, în care se păstrează rezultatele unui deceniu de cercetări folclorice sistematice efectuate în cele peste 50 de localități de pe valea Șomuzului Mare.

Coordonate etnografice

A) *Așezările și arhitectura populară*

Așezările din zona Șomuzului aparțin categoriei *naturale* sau *endogene*[48], iar ca tipologie predomină satele *răsfirate* și cele *de vale*, unele dintre ele fiind

[36] „Șezătoarea", vol. XI, 1910, p. 1—25.
[37] *Anul XXVIII, 1894*, nr. 3.
[38] *Anul II, 1899*, nr. 3—4.
[39] *Anul III, 1899*, nr. 1—3.
[40] *Anul IV, 1923, nr. 11—12.*
[41] *Anul I, 1926, nr. 1—6.*
[42] *Anul VIII, 1933—1934.*
[43] *Anul III, 1934, nr. 8—12 și 1940, nr. 7—8.*
[44] B.A.R.S. România, ms. 3430, *Răspunsuri la Chestionarul lingvistic*, vol. XII, Suceava, filele : 339—348 ; 384—399 ; 408—425 ; 471—554 ; 596—605.
[45] B.A.R.S. România, ms. 4551, *Răspunsuri la Chestionarul istoric*, partea I, 1—3 ; 63—67 ; 70—72 ; 126—127 ; 162—190 ; 194—195 ; 202—204 ; 246—247. Ms. 4559, p. 224—232 ; 297—302.
[46] Diverse materiale folclorice culese din localitățile : *Botești, Budeni, Ciprian Porumbescu. Dolhasca, Dolhești, Drăgoiești, Gulea, Lămășeni, Moara, Petia, Preutești, Rădășeni, Rotopănești, Stroiești* și *Tolești.*
[47] Vezi *Fondul Ion Mușlea*, ms. 1203, 1211, 1711, 1720, 1730, 1731, 1732.
[48] Romulus Vuia, *Studii de etnografie și folclor*, I, București, Minerva, 1975, p. 39.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

situate *de-a lungul apelor* sau *al drumurilor*. Sate de tip *răsfirat* mai apar, în județul Succava, și în zona Rădăuților, numai că, spre deosebire de varianta rădăuțeană a acestui tip, în satele de pe Șomuz „suprafețele construite realizează o vatră continuă, mai puțin segmentată de culturi și mai clar delimitată de hotar"[49]. Ca și în alte regiuni ale țării, unde agricultura și creșterea vitelor sînt ocupații ce se complinesc, curțile au avut un aspect *neregulat*, construcțiile din gospodărie fiind dispuse pe spații largi. În ultimele decenii s-au produs însă și aici transformări importante, în sensul că, în locul acareturilor *monofuncționale*, răspîndite pe suprafețe mari, au apărut construcții *polifuncționale*, concentrate pe un spațiu restrîns, care satisfac mai bine cerințele actuale ale oamenilor. În ceea ce privește structura arhitectonică a locuinței, se constată dispariția casei *monocelulare*, care la începutul secolului mai exista[50], prezența sporadică a casei *cu o singură încăpere și tindă rece*, larga răspîndire a casei *cu două camere și tindă mediană* și, în sfîrșit, dezvoltarea rapidă a unor tipuri de case cu mai multe încăperi, gen vilă, care nu relevă încă trăsături bine definite. Legate de evenimentul deosebit pe care-l reprezintă în viața oricărei familii ridicarea unei case noi, s-au păstrat în satele de pe valea Șomuzului o serie de credințe și practici magice, pe care oamenii le înfăptuiau din dorința de a influența pozitiv traiul celor ce se mutau în locuința terminată. Se îngropau bani în temelie, „ca să își casa cu noroc, cu bogățiie"[51]; și tot pentru asigurarea prosperității, nu era bine să te muți în casă nouă decît *pe lună plină*[52]. Se mai credea, iarăși, că orice construcție nouă „cere cap"[53]. De aceea, pentru a nu muri cineva din familia respectivă, se îngropa în temelie *o pasăre vie, o găină*, sau măcar *un cap de cocoș*. În satul Preutești obiceiul a căpătat o formă transsubstanțializată, în sensul că înainte de a se muta omul, „se țin în casă cîteva vietăți, oi, rațe, fie ce-o fi, numai ieli să doarmî acolo prima datî, nu omu"[54]. Răzbat de asemenea ecouri ale unor credințe străvechi, potrivit cărora dăinuirea unei construcții putea fi asigurată numai printr-o jertfă: „se măsoară o vietate, se fac trei noduri și apoi așa se pune în zid"[55]. Zidirea acestei sfori, care cel mai adesea reprezenta umbra unui om, ar fi atras după sine moartea celui măsurat: „N-aźunźi sî sî ćermini casa șî el moari"[56].

Cele mai multe case din zonă au pereții construiți din *bîrne*, prinse în *amnare* sau încheiate în *căței*, și sînt clădite pe *tălpi*. Există însă și case făcute din *furci*, îngrădite cu nuiele și lipite cu lut, din *chirpici*, iar în ultima vreme se folosesc *cărămizile* și *zgura*. Acoperișurile sînt joase, majoritatea construite în *patru ape*, iar ca materiale folosesc dranița, tabla, țigla, azbestul, altă dată recurgîndu-se, pe alocuri, și la jupii de secară, la paie și stuf. Pe două sau trei laturi, casele sînt prevăzute cu prispe, multe au și cerdac (gang), ar dintre ornamente se detașează motivele florale și zoomorfe, bazate pe tehnica traforajului, răspîndită în satele din împrejurimile Fălticeniului

[49] Tancred Bănățeanu, *Arta populară bucovineană*, Succava, 1975, p. 61—62.
[50] Pe valea Șomuzului Mare, acest tip de casă era cunoscut sub numele de *bordei*.
[51] *Arhiva de folclor a Moldovei și Bucovinei (A.F.M.B.) Chestionar*, Dolhești Mari, p. 8.
[52] *Idem*, Drăgoiești, p. 9.
[53] *Idem*, Lucăcești, Drăgoiești, ș.a., p. 8.
[54] *Idem*, Preutești, p. 9.
[55] *Idem*, Țolești, p. 10.
[56] *Idem*, Dolhești Mari, p. 8.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

sub influența zonei Neamțului[57]. Garduri de scînduri, de leațuri și de nuiele, cu porți ce se deschid într-o parte sau în două părți, împrejmuiesc gospodăriile, unde alături de casă sînt judicios amplasate construcțiile anexe, unele dintre ele, cum ar fi grajdul, avînd o destinație polifuncțională.

B) *Portul popular*

Ca pretutindeni în spațiul carpato-dunărean, în raport cu arhitectura populară, portul a suferit mai rapid o serie de modificări, determinate în parte și de ritmul susținut al prefacerilor social-economice care au loc în țara noastră. Satele de pe valea Șomuzului Mare, îndeosebi acelea din perimetrul izvoarelor, păstrează încă portul popular tradițional, dar valoarea sa utilitară scade treptat, reducîndu-se la cîteva piese de bază : *căciula, brîul, bondița, cojocul* și *sumanul*. În zilele de sărbătoare bătrînii sînt singurii care pun în evidență imaginea autentică a costumului popular local, pentru că straiele tinerilor relevă din ce în ce mai mult concesii făcute modei. Femeile în vîrstă mai poartă și astăzi pe cap *batiste albe*, „cu horboțîcî", *tulpane* cu franjuri, *barize*, *bertuțe* și *casînci*. Altădată, iarna foloseau o broboadă de lînă numită *taclit*[58]. Cămășile de purtat se făceau din pînză de cînepă sau de bumbac, se croiau dintr-o singură bucată și aveau *platcă*. Astăzi se folosește numai pînza de bumbac, țesută în casă ori cumpărată de la magazin. Același croi se folosea și pentru cămășile de sărbătoare, numai că acestea, compuse din *stani* și *fustă*, se făceau și cu altiță, iar ornamentele cu care se împodobeau erau mai bogate. Motive florale sau geometrice, cusute cu ață, arnici, mărgele, fluturi, apăreau la gura cămășii, pe piept, pe mîneci și la poale, dispuse în rînduri drepte, orizontale și costișete. Culorile preferate erau roșul, negrul și verdele, uneori albastrul și chiar galbenul, femeile în vîrstă optînd pentru tonurile sobre. Bătrînele purtau *catrință* de suman, fetele „fustă lungă, cu falduri, încinsă cu bîrneați", în locul cărora aveau să se ivească mai tîrziu catrința neagră cu margine roșie, *zăgia* și *fota* cu beteală. „De la dughenile din tîrgul Foltișenilor", fetele își procurau podoabe ca mărgele de sticlă și hurmuz, cercei, inele, piepteni de prins în păr, sau își confecționau singure *zgărdulițe* din mărgele mărunte cusute pe o bucată de pînză. Femeile bătrîne purtau mărgele de piatră.

Bărbații poartă pe cap pălării de postav, negre și cafenii, cu boruri mari, căciuli negre și brumării. Cîndva, la Dolhești Mari, se purtau un fel de „pălării lungi cu nasturi în față"[59]. Cămășile de purtat ale bărbaților se compuneau din *stani*, *platcă*, *mîneci* și *guler*, cele de sărbători adăugînd, ca piesă separată, *poalele*. Stanii erau făcuți din *patru lați*, gulerul se croia drept, iar mînecile aveau *clinuri* în părți și *manșete*. Ornamentele, mai cu seamă la cămășile de sărbătoare, erau dispuse pe guler, piept, mîneci și poale. Cînd timpul este favorabil, bătrînii umblă și astăzi îmbrăcați în *iți*, făcuți din pînză de fuior sau de bumbac, pe care îi poartă încrețiți pe picior. Iarna folosesc *bernevicii (cioarecii)* confecționați din pînză de lînă albă dată la piuă.

Cingătorile, atît ale femeilor cît și ale bărbaților, sînt brîiele și bîrnețele, de dimensiuni diferite, țesute sau alese în stative, pe care localnicii le mai

[57] Tancred Bănățeanu, *op. cit.*, p. 84.
[58] A.F.M.B., *Chestionar*, Dolhești Mari, p. 173.
[59] *Idem*, p. 176.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

numesc *frînghii* sau *cîngi*[60]. Bărbaţii purtau şi *chimire*. Bîrneţele sînt lungi şi înguste, bogat ornamentate şi se termină la capete cu ciucuri sau franjuri, în vreme ce brîiele, cu fonduri *monocrome*, în *ocoale* sau cu *vrîste*, sînt mai scurte şi mai late ca dimensiuni. Peste cămaşă, bărbaţii purtau *bondiţe înfundate*, simple sau cu înfloriturí sumare, încheiate subsuoară, cele de sărbătoare fiind deschise în faţă, bogat ornamentate şi cu *prim* pe margini. Acest tip de bondiţă, precum şi *pieptarul* colorat apar şi în portul femeiesc, alături de piese cum ar fi *caţaveica*, *ilicul* şi *polcuţa*. Atît bărbaţii cît şi femeile purtau *colţuni* de lînă, „obgeli" şi „opcînşi", pe care le legau cu *sarad* negru, cu *curăli* şi aţe din păr de cal. Interesante sînt variantele de „şiorapchi di bernevîşi albi" sau „di iţari", care s-au purtat odinioară la Preuteşti şi la Dolheştii Mari[61], şi care amintesc de forma veche a *călţunilor* „făcuţi din pănură de lînă, cu cele două părţi : *tureacul* şi *căputa*"[62]. Poate şi mai apropiaţi de acest tip sînt *papucii cu tureac*, semnalaţi la Zahareşti[63], satul care deţine întîietatea pe valea Şomuzului Mare în privinţa aşezării românilor ardeleni. Dintre piesele de port popular comune, cel mai bine s-au păstrat în zonă *cojoacele* (denumite local *mîncene*, *şpenţăre*, *cojoace cu poale* sau *încreţîce*) şi *sumanele*, care pot fi scurte (*zenuncheri*) şi lungi, amîndouă tipurile remarcîndu-se printr-o ornamentaţie elegantă, realizată cu ajutorul *saradului*. Din categoria cojoacelor, se detaşează prin frumuseţea decorului cele scurte, folosite la sărbători, care sînt împodobite cu *prim* negru, încadrînd variate motive florale cusute pe *burdujăl*. În sfîrşit, mantaua cu *glugă*, o piesă de port întrebuinţată aproape exclusiv de bărbaţi, înfrumuseţată, la rîndul ei, cu sarad de diferite culori (roşu, negru, verde), vine să completeze ansamblul costumului popular tradiţional din zona Şomuzului Mare.

C) *Îndeletnicirile*

Îndeletnicirea de bază a şomuzenilor rămîne agricultura, deşi configuraţia geo-morfologică a zonei nu este dintre cele mai favorabile cultivării ogoarelor. Muncile agrare de aici nu comportă elemente specifice, dar au favorizat o serie de practici rituale care stăruie încă în memoria localnicilor. *Obiceiul binecuvîntării plugului şi a plugarilor* s-a practicat, pînă nu demult, în multe localităţi[64] : „Scoce tata plugul şî boii în ogradî, şî mama puné tămîi într-o căţuie şi îmbla roatî şî afuma . . . o şi spus şî cuvinci, eu nu şciu"[65]. O sumară prezentare a principalelor unelte şi obiecte folosite în agricultura tradiţională relevă o terminologie edificatoare pentru interesul de care s-a bucurat în zona Şomuzului Mare această străveche ocupaţie. De acasă pînă la ogor plugul era dus în căruţă sau pe *cobîlă*, arăturile se sfărmau cu *boroana* şi se netezeau cu *vălătucul*, pentru treierat se foloseau *caii* sau *îmblăciul* (compus din *dîrja*, *hadarag* şi *oglăzi*), boabele se alegeau din pleavă cu ajutorul *şiurului*, ştiuleţii de porumb se băteau pe *leasă* sau în *ciuă*, morile erau cele purtate de apă, iar pentru măsurarea cerealelor se foloseau *nercîcu*, *stambolu*

[60] *Idem*, Moara Nică şi Corlata, p. 175.
[61] *Idem*, Preuteşti şi Dolheştii Mari, p. 175.
[62] Romulus Vuia, *op. cit.*, p. 58.
[63] A.F.M.B., *Chestionar*, Zahareşti, p. 175.
[64] *Idem*, Boteşti, Ciprian Porumbescu ş.a. p. 211.
[65] *Idem*, Dolheştii Mari, p. 211.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

și *nerța*[66]. În afară de cereale se cultivă plante textile, inul și cînepa ajungînd să ocupe, alături de cartof, suprafețe agricole din ce în ce mai întinse. La Măzănăieşti și Drăgoiești, la Țoleşti, Boteşti și Preuteşti au existat, pînă în deceniile 3 — 4 ale veacului nostru, *zdrobitoare* de semințe și *teascuri* pentru ulei prevăzute cu *pene* și cu *macuc*[67].

Mai mult decît agricultura, creșterea vitelor și păstoritul au fost întotdeauna favorizate de condițiile naturale pe care le oferă podișul Sucevei. Dealurile împădurite, cu locuri pentru fînețe, vîlcelele cu pășuni mănoase, imașurile din preajma satelor au determinat practicarea unui păstorit de *tip agricol-local*, fără ca acesta să înregistreze deosebiri esențiale față de păstoritul din zonele montane. În cazul păstoritului agricol-local, cel mai răspîndit dintre toate tipurile de păstorit, „turmele de oi nu părăsesc hotarul comunei, ci pasc, fie pe pășune comunală, fie (după ridicarea recoltei) pe mirişti sau pe fînețele cosite"[68]. De regulă, stînile sînt *de strînsură*, formate prin întovărăşiri[69], în unele locuri se practică și păstoritul cu rîndul[70], iar obiectele din inventarul stînei păstrează încă nomenclatura arhaică. Laptele este muls într-o *cupă* legată la gura *găleții*, se încheagă în *budacă*, cheagul se păstrează în *ĉeagorniți*, pentru sfărîmat cașul se folosește *breĝidău*, strecurătoarea se așază pe *hîrzob* etc.[71]. În unele sate ciobanii poartă o îmbrăcăminte adecvată : „Primăvara îşi faŝi o cămeşî ĝi cînipî, o ungi cu unt şî cu usuc ĝî oaie, ş-aŝeia-i pînă toamna. Apu au iţari, aĝica izmeni ĝi cînipî ; dacî-i mai frig poartî ŝioariŝi, ĝi lînî. Pi cap au palarii sau căŝiuli, opĉinŝi în pĉiŝioari şi cură latî. Cînd iera frig purtau glugî sau manta ĝi suman sau suman"[72]. Lipsesc, în schimb, informațiile referitoare la anumite interdicții etice sau sociale în legătură cu viața de la stînă, și nu se cunoaște, de asemenea, străvechiul obicei pastoral al *focului viu*.

În decursul vremii, locuitorii de pe valea Șomuzului Mare s-au mai îndeletnicit cu *olăritul*, *stupăritul*, *piuăritul* și îndeosebi, cu *pomicultura*. La Dolheștii Mari, unde se pare că a existat cel mai dezvoltat centru de ceramică din zonă, se mai păstrează și astăzi, într-o parte a satului, denumirea unei uliţe a olărenilor. Vasele care se făceau aici, din ceramică roșie sau neagră, aveau o destinație exclusiv utilitară : *lăptare*, *ulcioare*, *oale de saṃale*, *chiupuri*, *căni de băut apă*.

Suprafețele de păduri întinse, pășunile și, mai ales, nesfîrșitele livezi de pomi fructiferi au făcut ca stupăritul să se bucure de interes pe valea Șomuzului încă din cele mai vechi timpuri. Un moment înfloritor pare să fi existat la răspîntia veacurilor al XIX-lea și al XX-lea, cînd în satele șomuzene sînt semnalate numeroase stupine. Se crede chiar că numele satului *Stupca* ar putea fi pus în legătură cu această îndeletnicire[73].

---

[66] *Idem*, Boteşti, Dolheştii Mari ș.a. p. 216.
[67] *Idem*, Țoleşti, p. 218.
[68] Romulus Vuia, *op. cit.*, p. 67.
[69] Idem, *Tipuri de păstorit la români*, Bucureşti, 1964, p. 134.
[70] A.F.M.B., *Chestionar*, Țoleşti ș.a. p. 197.
[71] Vezi *Chestionarele din zona Șomuzului Mare*, p. 162—210.
[72] A.F.M.B., *Chestionar*, Ciprian Porumbescu, p. 205.
[73] Em. Grigorovitza, *Dicționarul geografic al Bucovinei*, Bucureşti, Socec, 1908, p. 208—209.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

Folclorul obiceiurilor

A) *Obiceiuri calendaristice*

Aflat în permanentă relație cu natura înconjurătoare, săteanul șomuzean și-a altoit existența de fiecare zi pe arborele milenar al vechilor credințe și practici calendaristice, ceea ce nu înseamnă că astăzi se mai poate vorbi de o viziune mitică propriu-zisă asupra lumii. Unele practici străvechi continuă să se păstreze nu pentru semnificația lor inițială, ritualică, ci pentru că se suprapun peste anumite observații desprinse din repetarea acelorași întîmplări și fenomene de-a lungul vremii. De asemenea, sînt obiceiuri calendaristice care se înfăptuiesc pur și simplu din dorința firească a țăranului de a impulsiona realizarea treburilor, în special atunci cînd este vorba de rodirea livezilor sau a ogoarelor. Astfel, pentru a determina *legatul pomilor* care n-au rodit la vreme, se practică și astăzi, la Crăciun, la Anul Nou sau la Paști, *amenințarea pomilor*, obicei consemnat pentru această zonă, în aceeași formă de desfășurare, încă de la sfîrșitul secolului trecut[74]. Se dovedesc viabile și unele practici legate de cultivarea plantelor textile. Cînepa trebuie semănată de un om înalt, „ca sî crească înaltî", iar la *claca de Spolocanie*, în timpul căreia femeile torceau și petreceau, nu erau admiși bărbații „sî nu facî cînipa haldani"[75]. Folclorul din zona Șomuzului consemnează și alte acte de magie homeopatică, dar spațiul nu ne îngăduie să stăruim asupra lor. Riturile legate de fenomenele atmosferice au dispărut aproape cu totul din practica actuală a satului, nu însă și din memoria informatorilor mai în vîrstă. În timpul ploilor de durată se practica obiceiul numit *mama ploii*[76], constînd în îngroparea unei păpuși „la marginea satului, pe-o tarla sau sub pădure"[77]. Lipsa precipitațiilor atmosferice determina un obicei analog, ceremonialul funerar avînd în centrul său, de această dată, pe *mama secetei*, o păpușă ce era bocită astfel : „Draga mamei, draga mamei,/Îngropăm pe mama săcitei,/Să înghie mama ploaiei"[78]. Obiceiul nu se mai păstrează astăzi. Ploaia și grindina erau purtate pe sus de *solomonari*[79], oameni care învățau la „școala solomonească". Dacă aveau ciudă pe cineva, ei le nimiceau semănăturile cu piatră. Erau însă și oameni care îi biruiau pe solomonari „prin descîntece"[80]. Și aceștia se chemau tot *solomonari* sau *solomoni*[81]. Interesantă este menționea care se face în *Codex Bandinus* pentru o practică destinată înlăturării molimelor, constatată în a doua jumătate a secolului al XVII-lea în satul Lucăcești, din actuala comună Drăgoiești. În timpul unei mari epidemii de ciumă, ce cuprinsese apusul Europei și amenința Moldova, la hotarul satului Lucăcești fusese construit, dintr-un stejar, un stîlp profilactic antropomorf, avînd o menire asemănătoare cu *cămașa ciumei*. Omul de lemn amenința spiritul malefic al ciumei ținînd în mîini un arc cu două săgeți întinse și o suliță

[74] Nicolae Densușianu, *Răspunsuri la Chestionarul istoric*, ms. 4559, p. 297—298.
[75] A.F.M.B., *Chestionar*, Preuteşti, p. 19.
[76] *Idem*, Măzănăiești, p. 155.
[77] *Idem*, Dolheștii Mari, p. 155.
[78] N. Densușianu, ms. 4559, p. 224—232.
[79] Vezi Ion Taloș, *Solomonarul — în credințele și legendele populare românești*, în „Anuar de lingvistică și istorie literară", t. XXV, 1976, p. 39—53.
[80] Nicolae Densușianu, *Răspunsuri la Chestionarul istoric*, ms. 4559, p. 300.
[81] A.F.M.B., *Chestionar*, Preuteşti, p. 37.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

pregătită de atac[82]. Atestarea lui Marcus Bandinus este importantă şi pentru faptul că pune în lumină particularităţile monumentului stilimorf de acest tip din Moldova.

În ajunul Crăciunului, la Anul Nou şi la Bobotează, copiii umblă cu *colinda*, cu *plugușorul*, în unele sate şi cu *steaua*. Înainte vreme se umbla şi cu *luceafărul*, iar la Ţoleşti, ca un element particular, este semnalată colinda cu *bostanul*[83]. De regulă, cetele colindătorilor sînt mixte, separarea acestora făcîndu-se în jurul vîrstei de 14 — 15 ani, cînd băieţii manifestau o preferinţă expresă pentru repertoriul teatrului folcloric. Fetele continuă să umble cu colinda pînă se mărită, şi chiar după aceea, dar nu o fac decît ca divertisment. Colindătorii nu folosesc instrumente muzicale, cu excepţia cîtorva cazuri, întîlnite la Corlata şi Stupca, unde vîrstnicii sînt acompaniaţi de vioară şi cobză. Se poate spune că în satele din zona Şomuzului Mare această specie, cît şi practica ce o prilejuieşte, se află într-un proces de disoluţie. Cu excepţia tipului de colindă *Ce-i mai bun*, consemnat de Simion Florea Marian la sfîrşitul secolului trecut[84], şi a unor variante la tipul *Vînătorii şi Sf. Ioan*[85], care relevă o certă influenţă ardelenească, celelalte colinde întîlnite aici au prin excelenţă o tematică religioasă şi nu prezintă elemente particulare faţă de restul Moldovei. Tipurile cele mai răspîndite sînt *Mănăstirea şi Ruga* (6), *Avutul şi săracul* (13), *Prada din Rai* (19) şi *Gonirea lui Adam din rai* (20)[86]. Realizarea lor artistică este deficitară. Mai izbutite sub acest aspect sînt variantele cu o structură predominant laică, între care consemnăm şi balada *Ilincuţa Şandrului*, care se colindă la Moara, într-o formă prescurtată, sub numele de *Eugenia Iovuleasî a grecului*[87]. Unele variante ale colindei *Cerbuşorul*, prezentă în multe localităţi din zonă, relevă asemănări ce merg aproape pînă la identitate cu texte culese din Maramureş[88], Bistriţa-Năsăud[89] şi chiar din Sălaj[90].

În ansamblul ceremoniilor folclorice prilejuite de sărbătorile schimbării anului, jocurile dramatice cu măşti şi spectacolele de teatru haiducesc ocupă aici un loc însemnat, fără să atingă totuşi proporţiile manifestărilor de acest gen din zona învecinată a Cîmpulungului sau din Podişul Central Moldovenesc. *Capra*, *Căiuţii*, *Ursul* sînt practicate în variante de joc independente, sau în cadrul unor *alaiuri*, alături de alte categorii ale teatrului folcloric, cum ar fi *Arnăuţii*, *Împăraţii (Irozii)*, *Nunta ţărănească* ş.a. Teatrul haiducesc este reprezentat şi prin variante de *Jianu* şi *Bujor*, sub zodia cărora circulă şi o piesă cu subiect istoric, *Banda lui Tudor*. De o mai mare preţuire se bucură jocurile dramatice cu măşti, mai ales atunci cînd acestea sînt constituite în alaiuri *(Malanca, Hora)*, pentru că numai tinerii sînt aceia care pot să

[82] Vezi Romulus Vulcănescu, *Coloana Cerului*, Bucureşti, Editura Academiei R. S. România, 1972, p. 114.
[83] A.F.M.B., *Chestionar*, Ţoleşti, p. 144.
[84] S. Fl. Marian, *Sărbătorile*, vol. I, p. 19—20.
[85] Culese din *Ciprian Porumbescu*, *Drăgoieşti*, *Măzănăieşti* şi *Moara*.
[86] Al Rosetti, *Colindele religioase la români*, Bucureşti, Cartea românească, 1920, p. 37, 48, 54, 60.
[87] A.F.M.B., Mg. 138, II, 17.
[88] I. Bîrlea, *Balade, colinde şi bocete*, vol. I, Bucureşti, Casa şcoalelor, 1924, p. 106.
[89] Gavril Bichigean, *Colinde dintr-un colţ de graniţă*, Năsăud, 1942, p. 40—42.
[90] *Folclor din Sălaj*, îngr. de Ştefan Goanţă şi Ion Piţoiu, Zalău, 1972, p. 456—457.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

le pună în valoare întreaga lor frumusețe. Constituirea alaiurilor are ca punct de plecare un complex mai amplu de manifestări socio-folclorice, între care *Berea*, ca formă de organizare a petrecerilor pentru tineri, dar și cu rosturi de inițiere, adusă, cu siguranță, de românii de peste munți[91], similară și cu *Ospățul feciorilor* din Ardeal[92], ocupă un loc de seamă. În fruntea alaiului este pus cel mai destoinic dintre flăcăii satului și poartă numele de *vataf*. Înainte vreme, tinerii care organizau *Berea* umblau la Anul Nou „cu muzîca șî cu *Buhaiu mari*", spre deosebire de „flăcăii niși", care umblau „cu *Buhaiu nic*[93], cu *plugușoru* sau cu *uratul*.

Oratia agrară a plugușorului este preferată colindelor. Plugușorul nu are aici o tipologie bogată, dar numărul variantelor este considerabil. Fără să aibă imagistica savuroasă a textelor din zona Neamțului, plugușorul rostit pe valea Șomuzului Mare are aceeași turnură umoristică, menită să atenueze hiperbolizarea muncilor agrare. Tipul clasic redă ordinea lucrărilor ogorului de la însămînțare pînă la culegerea recoltei. Toate momentele caracteristice acestui tip de plugușor sînt prezente în satele de care ne ocupăm : jupînul falnic seamănă grîul „La mărul rotat/La cîmpul durat", spicele se înalță ca în visele cele mai frumoase ale agricultorului, secerișul, treieratul și măcinatul se fac într-un ritm alert, ca în basme, iar în final se împlinește actul ritual al împărțirii colacului cu scopul de a perpetua belșugul în casă. Cîteva elemente atestă urme ale unor rituri agrare primitive, prin care se încerca influențarea rodniciei cîmpului, printr-o identitate între întîmplările descrise și actul dorit. Apar animale mitice, ca acele „Nouă iepi/Suruiepi/Gi nouăzăși șî nouă gi ani stărpi"[94] și se respectă o simbolistică cifrică, gazda cumpărînd *9 boi, 9 iepe* (sau 99), încărcînd *9 care* (sau 99) etc [95]. Un personaj ce apare frecvent în textele de plugușor este *baba*, care seceră grîul cu puteri supraomenești : „Dar o babă mai gheboasă,/Cu săsîrea mai întoarsă/Pi uni merzé/ Palancî făsé,/Uni trîntea snopu,/Sî cutremura locu"[96]. În altă variantă, baba „Cu dreapta săcera,/Cu stînga lega,/Cu spinarea-n clăi aduna"[97], sau, și mai sugestiv, „închidea dintr-un ochi/Și umplea văile de snochi/ Și-nchidea dintr-amîndoi/Și umplea văile de clăi"[98]. Forța și îndemînarea ei, cu totul neobișnuite, rolul esențial pe care-l joacă la legatul snopilor ne face să o considerăm a fi identică cu *mama grîului*[99] din ritualurile agrare ancestrale, care personifica fertilitatea ogorului, sufletul cerealei concentrat, de obicei, în ultimul snop de grîu. Se deosebește de *fecioara* sau *fata grîului*, căreia îi este închinat *cîntecul cununei* în zona Făgărașului și Năsăudului. S-ar putea, totuși, să le unească același simbol — ultimul snop cules de pe ogor, care poartă în el germenii recoltei viitoare. Numeroase imagini ale oratiei agrare sînt comune cu cele întîlnite în basmul fantastic, referitoare la întrecerea dintre drac (sau zmeu) și cei trei frați. Într-o variantă de plugușor culeasă

[91] Ion Mușlea, *Cercetări etnografice și de folclor*, vol. II, București, Minerva, 1972, p.76.
[92] S. Fl. Marian, *Nunta*, p. 67.
[93] A.F.M.B., *Chestionar*, Lucăcești, p. 143.
[94] *Idem*, Mg. 4, II, 84.
[95] *Ibidem*.
[96] *Idem*, Mg. 36, II, 22.
[97] *Idem*, *Chestionar*, Ciprian Porumbescu, p. 244.
[98] *Idem*, Botești, p. 239.
[99] James G. Frazer, *Le Rameau d'Or*, Paris, 1923, cap. XLV.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

din satul Preuteşti, lucrătorii se duc să secere „la dealu garaleului/Aproapi di curţîli zmeului“[100], iar în alt text, provenit din aceeaşi localitate, grîul trebuie să treacă prin toate etapele (semănatul, crescutul, coptul şi prelucratul) într-o singură zi, ca şi în întrecerea impusă de zmeu celor trei fraţi : „Sî rasarî/Pînî-n sarî/Sî sî coacî/Pîn' la toacî/Şî pînî mîni/Sî-l faci pîni“[101]. Plugușoarele mai noi prezintă două tendinţe : prima reflectă influenţa puternică a repertoriului strigăturii satirice şi ajunge să înlocuiască oraţia agrară cu o creaţie *sui-generis*, care, deocamdată, se caracterizează doar printr-o pronunţată notă improvizatorică ; cea de a doua pune în lumină influenţa intelectualilor satului, care au încercat să impună, în perioada interbelică, un plugușor istoric, cu referiri la descălecatul lui Dragoş Vodă şi la domnia lui Alexandru Ioan Cuza, în unele variante pornindu-se chiar de la daci şi romani. Artificialitatea textului, în discordanţă cu spiritul folclorului, este sporită şi de fragmentele aşa-zis meditative asupra deşertăciunii vieţii.

Determinat de obiceiul *colindatului*, în multe sate din zona Şomuzului Mare se practică şi *descolindatul*[102], care înregistrează variate forme de manifestare. Copiii strigă la fereastra sau la poarta gospodarilor care nu-i primesc „Drele, drele/Pe podele/Şi bureţi/Pe pereţi“[103]. Alte grupuri de colindători „îi blastămă să fie săraci tot anul“[104], le „scot poarta din balamale şi o duc la altă casă, murdăresc pereţii cu noroi“[105], „îi dau carul de rîpă“, sau chiar „îi ieu vaca din şură ş-o duc în altă parte“[106].

B) *Ciclul familial*

Obiceiurile vieţii de familie prezintă un proces evolutiv în decursul căruia colectivitatea rurală a păstrat numai practicile ce converg cu acea latură spectaculară, laicizată, a riturilor de trecere către care tinde optica actuală. Dacă obiceiurile calendaristice cunosc, în genere, o dispersare tot mai accentuată, multe din ele devenind treptat apanajul vîrstnicilor, ceremonialele familiale sînt încă puternic înrădăcinate în viaţa contemporană a satului. Practicile rituale ce însoţesc *naşterea* şi-au accentuat latura lor psihică şi educativă, un interes special acordîndu-se reintegrării mamei, după naştere, în colectivitate şi, în acelaşi timp, supravegherii începutului de drum al noului născut. *La scălduşcă*, în apa pentru baia copilului se pun flori, bani de argint, pene, lapte etc., toate menite să-i facă viaţa mai bună şi să-l înzestreze cu însuşirile cele mai alese. Apa în care a fost scăldat copilul se varsă la rădăcina unui pom roditor, iar covata, întoarsă cu gura în jos, capătă funcţii fertilizatoare. Cînd făcea primii paşi, copilului „i se tăia piedica“ cu o pană, iar mama îi cînta, ca să-l încurajeze, „Pom, pom, pomişor/Cînd îi cădea,/Mama te-a ridica“[107].

---

[100] A.F.M.B., Mg. 4, II, 67.
[101] *Ibidem*.
[102] Vezi Petru Caraman, *Descolindatul, „to Xetraguadisma“, dans le sud-est européen*, în *Comptes rendus du IV-e Congrès des géographes et des ethnographes slaves*, Sofia, 1936.
[103] A.F.M.B., *Chestionar*, Preuteşti, p. 146.
[104] *Idem*, Corlata, p. 146.
[105] *Idem*, Zahareşti, p. 146.
[106] *Idem*, Ţoleşti, p. 146.
[107] *Idem*, Boteşti, p. 226.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

În cadrul obiceiurilor familiale, *nunta* reliefează trăsăturile spectaculare cele mai precis conturate. Ceremonialul concentrează în desfășurarea sa o gamă largă de momente (de la *alegerea starostelui* și *împăcare* pînă la *uncrop* și *cale primară*) și este însoțit de numeroase creații folclorice care-i accentuează caracterul de festin. Din acest complex de manifestări sincretice se detașează, ca element esențial al nunții, actul trecerii tinerilor dintr-o familie în alta, al integrării lor în comunitatea gospodarilor, al schimbării statutului lor social. Momentele principale ale acestui ceremonial *de trecere* sînt însoțite de un impresionant număr de strigături, rostite *la zestre, la gătitul miresei, în drum spre casa mirelui, la masa tinerilor, la masa cea mare, la găină* etc.

Strigătura este specia ce se bucură de cea mai mare prețuire în satele de pe Șomuz și care, în contextul nunții, capătă trăsături specifice, indicînd similitudini cu folclorul din Ardeal. Personajele ce se află în centrul spectacolului ritual sînt portretizate printr-un repertoriu *ad-hoc* de strigături. Motivele mai răspîndite se referă la despărțirea miresei de părinți, la condiția femeii măritate, la oportunitatea căsătoriei (atît pentru mire cît și pentru mireasă), la bogăția sau hărnicia nașilor, la posibile relații conflictuale între soacră și noră etc. În mod deosebit, strigăturile adresate nunilor și mirilor, și cele *de la găină* păstrează ecouri dintr-un fond foarte vechi, referitor la acte de inițiere pe care le presupune căsătoria. Așa se explică, probabil, puternica lor coloratură erotică, frizînd adesea obscenitatea. Prezentarea mirilor subliniază, pe lîngă frumusețea lor fizică sau morală, încadrarea în rîndul oamenilor maturi, ziditori de viață, așa cum fiecare element vegetal este inclus universului cosmic : "I sî șăgi cui sî șăgi,/Codrului cu frunzî vergi, /Codrului cu iasomie/Și la nire cu soție/Codrului cu frunza gheasî/Și la nire cu nireasî"[108]. Cîntecul miresei înregistrează în această arie folclorică, pe lîngă tipul foarte cunoscut, unele variante cu o imagistică deosebită, ce accentuează ireversibilitatea trecerii în rîndul nevestelor : „Cînd Dunărea s-a-nvîrti /Atunci fatî tu-i mai și,/Cînd Dunărea a sacá/Atunci fatî ti-i afla"[109]. Noile realități sociale au determinat o atenuare a notei dramatice din aceste texte. Adesea, cînd femeile insistă prea mult, în strigăturile lor, asupra vicisitudinilor căsătoriei, druștele nu ezită să le dea replica : „Niși aiasta n-a mai și/ Da ți-i drag a șugui/ În satu cu oaminii"[110].

Ritualul nunții este completat de oratiile adecvate acestui eveniment : *conăcăria, închinarea beților, închinarea straielor, închinarea găinii* etc. În imaginația creatorului popular nunta devine un eveniment de proporții sublime. Mirele apare prezentat ca „un tînăr împărat", tovarășii săi sînt oșteni „înzăuați", mireasa este cînd floare cînd căprioară, iar spațiul de desfășurare a acțiunii cuprinde întregul univers : „Munții cu brazii/Cerul cu stelele/Cîmpul cu florile/Dealurile cu podgoriile/Vîlcelele cu viorelele/Și satul cu fetele"[111]. Pînă și găina friptă se metamorfozează într-o „drochie grasă/ Di cînd turcii ramasă"[112].

[108] *Idem*, Mg. 138, I, 19.
[109] *Idem*, Mg. 4, I, 28.
[110] *Idem*, Mg. 121, II, 11.
[111] *Idem*, Mg. 35, II, 44.
[112] *Idem*, Mg. 4, II, 62.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

Dimensiunile mitice ale ritualului sînt subliniate şi de contopirea fiinţelor umane cu elemente ale naturii . Tinerilor miri „Le-a venit vremea de-nsurat/ Ca la doi pomi de legat"[113], iar făptura strămoşului Adam se întrupează „Cu sînzîli din roauî/Cu oasîli din piatrî noauî/Cu ochii din mari/Cu frumuşăţa din soari"[114]. La rîndul lor, beţele vorniceilor plecate la pămînt sînt comparate cu „Zăşi brazi mari, înzărzălaţi" răpuşi de „Zăşi vînturi mari înziforaci"[115].

Înmormîntarea, concepută ca o sumă de acte rituale ce se înfăptuiesc cu scopul de a izola protector colectivitatea de o posibilă criză, declanşată prin înstrăinarea unuia dintre membrii săi, este în mod firesc, mai conservatoare în păstrarea unor practici străvechi. Cele mai multe dintre acestea însă se îndeplinesc în virtutea tradiţiei : „Aşa şciu cî-i ginî", sau „aşa trebu sî sî facî"[116] sînt răspunsurile ce se primesc, pe teren, aproape invariabil. Există mereu cineva, fără să-şi propună în mod expres acest lucru, care veghează la înfăptuirea tuturor rînduielilor prilejuite de *marea trecere*. Totuşi, unele practici, cărora nu li se mai cunoaşte astăzi semnificaţia decît de anumiţi locuitori ai satului, se pierd.

În întreaga arie a Şomuzului Mare, cîntecul funerar constituie o prezenţă vie şi respectă cîteva elemente fixe, pe scheletul cărora se brodează imagini şi motive adecvate fiecărui deces. În funcţie de sensibilitatea şi talentul celor ce bocesc, apar numeroase variante, meşteşugit realizate, care exclud impresia de monotonie. Mai puţin răspîndite, celelalte tipuri de cîntec funerar întîlnite aici (*Priveghiul, Conductul, Versurile funebre* ş.a.) se datoresc, în mare măsură înrîuririi bejenarilor transilvăneni. *Priveghiul* sau *Cîntecul de priveghi* interesează atît ca act ritual cît şi ca structură compoziţională. Este singurul cîntec ceremonial de pe valea Şomuzului care pune probleme deosebite. Merită atenţie, de asemenea, melodia pe care circulă *Priveghiul* pentru că ea este diferită de cea a bocetului. Celelalte cîntece de priveghi, precum şi *versurile* de înmormîntare reţin atenţia într-o mai mică măsură. La fel şi *Conductul*, care este un cîntec instrumental, asemănător cu marşurile funebre. Bocetul rămîne, astfel, specia bine conturată şi îndătinată în sînul colectivităţii sătesti locale. Motive mai des întîlnite, cunoscute, de fapt, în întregul repertoriu al bocetului românesc sînt : *moartea înşelătoare, casa mortului, drumurile pe „ceea lume"*, *mesajul* către cei din lumea umbrelor, *cămaşa mortului, urma mortului* etc. Realizarea lor artistică deosebită le dă pregnanţă şi specificitate. Bocitoarele fac parte dintre rudele şi prietenii celui decedat. Pe valea Şomuzului Mare nu se cunosc bocitoare cu plată. Cu toate acestea, anumite femei, înzestrate nu numai cu talent poetic sau muzical, ci şi cu o sensibilitate remarcabilă (impulsionată adesea şi de un număr mai mare de decese petrecute în familiile lor) sînt nelipsite la înmormîntările din sat. Ele bocesc întotdeauna, fără ca acest lucru să le fie cerut de cineva şi fără să primească vreo răsplată anume. Acest fapt are implicaţii mai mult pe plan psihologic decît pe plan ritual. Puternica impresie exercitată asupra lor de ceremonialul funebru, durerile vechi redeşteptate reclamă e-

[113] *Idem*, Mg. 4, II, 60.
[114] *Ibidem*.
[115] *Idem*, Mg. 4, I, 17.
[116] Inf. Natalia I. Varzari, 80 de ani, Preuteşti, Irimia Gh. Eugenia, 52 de ani, Moara Nică ; ş.a.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

chilibrarea, potolirea crizei, fenomen pe care numai bocetul îl poate realiza. Cîntecul funerar exercită aceeași influență benefică chiar și în afara ritualului. Unele femei obișnuiesc să bocească și după înmormîntare, cînd se află acasă, seara, și sînt copleșite de singurătate și tristețe. Bocesc și pentru a nu-i visa noaptea pe cei morți[117]. Prin urmare, și *bocetul la mormînt*, cîntat la fiecare pomenire a defunctului, trebuie înțeles ca un fapt obișnuit.

Pornindu-se de la cîteva metafore ce constituie laitmotivul fiecărui tip de bocet în parte, creațiile de acest gen sînt supuse unui proces de adaptare în funcție de împrejurări. În bocetul ce se cîntă la moartea tatălui se vorbește despre prăbușirea *stîlpului casei*, despre condiția femeii văduve sau a copiilor orfani : „Copiii fără tată/Ca grădina nesăpată"[118]. Moartea mamei se răsfrînge și mai dureros asupra copiilor rămași fără un sfătuitor apropiat : „Scumpî-i mama cînd o ai/Cî vorbești cu ea ci vrai ;/Di vorbești di rău sau bini,/Nu te mai spune la nimi"[119]. În această categorie de bocete pătrund adesea motive aparținînd cîntecului de înstrăinare sau celui de jale. Una din principalele caracteristici ale bocetului de pe valea Șomuzului Mare este puternica sa liricizare. Bocetele epice, de tipul celor ce descriu boala și împrejurările decesului, sau care fac o cronică a activităților cotidiene înfăptuite de defunct în timpul vieții sînt extrem de puține. Impresionante sînt bocetele ce se cîntă la mormîntul celor tineri. Surprinși de moarte înainte de a trece prin etapele firești ale vieții, aceștia sînt comparați cu niște pomi tăiați înainte de a lega rod. Moartea unui fecior tînăr amintește pătrunderea neașteptată a gerului într-o grădină înflorită : „Trandașir mîndru-nflorit/Gîgrabî ĉe-i vestejît,/Trandașir mîndru, rotat/Gîgrabî ĉe-i mai uscat"[120]. În cazul tinerilor nelumiți ritualul funebru se contopește cu cel nupțial (neîmplinit), moartea căpătînd astfel înfățișarea unei nunți tragice, în cadrul căreia cei implicați joacă roluri false. Mirele fetei decedate este fictiv, ea fiind menită altui partener : „Da cu cini-ai logodit?/Cu nirili vîntului/În fundul pămîntului"[121]. Obiectele rituale — simbol de bucurie și petrecere — pun în evidență, la rîndul lor, un mesaj duplicitar : „Batistuța di nînaș/Cum ț-a pune-o la salaș,/Batistili di la nuni/Le-a puni la pochi în mîni,/Batistili de vornicei/Le-a pune la prăpurei"[122].

Obiceiul de a se cînta din fluier la mort se păstrează mai ales în satele de la izvoarele Șomuzului. Pentru cei care în viața lor au avut ca ocupație de bază păstoritul, înmormîntarea cu *fluier* și cu *trîmbiță* era aproape obligatorie[123]. Ca pe întreaga suprafață a spațiului dacoromân, moartea nu este concepută la modul creștin, ca o izbăvire, ca o trecere într-o lume mirifică, ci ca un accident care zdruncină echilibrul colectivității. De aceea, ritualul funebru nu este îndeplinit numai pentru cel decedat, în scopul de a-i anihila eventualele tentative de răzbunare împotriva celor rămași, ci și pentru a potoli criza de doliu prin care trece colectivitatea sătească.

---

[117] A.F.M.B., Mg. 186, I, 5.
[118] *Idem*, Mg. 56, II, 23.
[119] *Idem*, *Anexă chestionar*, Liteni, com. Moara.
[120] *Idem*, Mg. 55, II, 7.
[121] *Idem*, Mg. 57, I, 14.
[122] *Ibidem*.
[123] *Idem*, *Chestionar*, Preutești, p. 132.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

Folclorul literar

A) *Lirica*

În repertoriul liricii folclorice din zona Şomuzului Mare, un loc aparte îl ocupă cîntele de *dragoste* şi *dor*. Sentimentul iubirii este simţit ca suport esenţial al vieţii, el conturează şi determină destinul uman : „Ia-i bradului cetina/Şi omului dragostea/Şi-i vedea ce-o rămînea,/Numai forma şi ţărna“[124]. Dragostea este declanşată de frumuseţea unei anumite persoane ce întruneşte datele unui ideal estetic. *Mîndrul* îi apare fetei îndrăgostite ca un personaj de legendă. Prin pădurea înrourată „Merge badea cel frumos/Cu carul de odolean/Cu biciul de măgheran“[125]. O ţinută vestimentară îngrijită este, de multe ori, complementară farmecului fizic : „Ionică cum se poartă?/Cu flori roşî-n pălărie,/Cu cordică livizîie/Cî aşa ni-i drag şi nie“[126]. Sentimentul împărtăşit uneşte pe cei doi îndrăgostiţi sub semnul aceluiaşi destin, care le imprimă numeroase afinităţi psihice şi spirituale, sugerate printr-o metamorfoză vegetală comună : „La portiţa dragei meli/Răsărit-au două steli ; /Da nu-s steli răsăriti/Ci-s două flori înfloriti/ Una-i ea şi una-s eu/Dorul ei şi dorul meu“[127]. Tristeţea despărţirii sau a neşansei în dragoste însoţeşte ca un zăbranic negru pe îndrăgostit, întunecîndu-i bucuria ospăţului. Subiectul prilejuieşte poetului popular realizarea unui adevărat tablou de gen, în care belşugul bucatelor contrastează cu mîhnirea flăcăului : „Dar voios îi voinicu/ Ori îi ardi suflitu?/Pită albă stă pi masî/Cum îi pîta mai frumoasî ;/Lîngî pitî/Carni friptî,/Lîngî carni/Două cani :/Una cu vin îndulcit/Şi nu be di năcăjit,/Una cu vin chiparat/ Şi nu be di suparat“[128]. O simbolistică specifică a elementelor naturii, la unison cu trăirile sufleteşti ale creatorului popular, caracterizează acest compartiment al cîntecului liric. Supărarea mîndrului întunecă lumina soarelui : „Nu ştiu, noru-i nouros/ Ori bădiţa-i mînios“[129]. Duşmanii ce vor să strice dragostea tinerilor sînt asimilaţi dealului, piedică în calea drumului : „Iacă, dealu s-o găsît/Şî pi noi ne-o dispărţît./Dealu ceal cu rîureli/Oamini cu vorbi răli“[130]. Portretul mîndrei prinde contur din fructe şi flori, ca o poiană sub razele soarelui : „Are ochi ca murile/Şî faţa ca florile/Cînd revarsă zorile.“[131] Însăşi dragostea se metamorfozează într-un buchet multicolor, în contextul unui act de magie benefică : „-Cu dragostea ce-ai făcut?/-Am strîns-o mănunchi în mînă/Şi-am zvîrlit-o-ntr-o grădină/Între flori şi-ntre sulcină/Ca sî prindă rădăcină/Şi să crească busuioc/Să ne facem de noroc“[132]. Cînd iubirea se încheie dramatic, apare motivul *blestemul mîndrei*, stigmatizarea celui vinovat făcîndu-se într-o anumită cadenţă ritualică, evocînd, ca într-o oglindă răsturnată, descîntecele de junghi : „Cînd a şi cîmpu gi-arat,/Sî ci-nvîrtî mă-ta-n pat,/ La culesu cînipi/ Sî ci-n-

[124] *Idem*, *Anexă chestionar*, Zahareşti.
[125] *Idem*, Lămăşeni.
[126] *Idem*, Preuteşti.
[127] *Idem*, Lămăşeni.
[128] *Idem*, Preuteşti.
[129] *Idem*, Lămăşeni.
[130] *Ibidem*.
[131] *Ibidem*.
[132] „Şezătoarea“, *An I, 1892, nr. 1*, p. 47.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

vîrtî docturii,/Cîn a *ŝi* cînipa-n floari,/Tu sî nu merzi pi *ciŝioari*"[133]. Un motiv întîlnit destul de rar în poezia noastră populară este personificarea dragostelor în haiduci, probabil pentru a sublinia puterea și trăinicia sentimentului, unicitatea lui, dar și tăinuirea conspirativă a îndrăgostiților, fuga lor în lume : „Dragostile cele mari/Merg pe drum ca doi talhari,/Dragostile cele mici/Merg pe drum ca doi voinici,/Dragostile cele vechi/Niciodată nu-s părechi"[134].

Trecerea de la cîntecul de dragoste la cel de înstrăinare o face repertoriul restrîns al cîntecului *despre căsătorie*. Sînt dezaprobate căsătoriile din interes, pentru că „Patru boi și patru giunci/Nu-s ca buzele de dulci,/Patru boi și patru vaci/Nu-s ca buzele de dragi".[135] Adeseori, nepotrivirile fizice între soț și soție sînt ținta ironiei colectivității sătești : „Badea-nalt cît un ursar/Lelea pîn'la brăcinari/Badea 'nalt, încins cu chingă/Lelea mică și cu ghibă"[136]. De obicei, tînăra aflată la vîrsta căsătoriei își alege partenerul în funcție de frumusețea lui fizică sau morală și nu după mărimea agoniselii : „N-am averi, da ni-oi faŝi/Cî m-o luat *ŝini*-mi plaŝi".[137] Totuși, pînă nu demult căsătoria era condiționată, în mare măsură, de prosperitatea unuia dintre parteneri. Fetele înseși se cereau măritate într-un loc mai bogat : „Mărita-m-aș tot pe șes/Că se face grîul des/Mărita-m-aș tot pe vale/Că se face grîul mare"[138]. Aceste căsătorii intrau în contradicție cu înclinările sufletești ale tinerilor, constituind o permanentă sursă de amărăciune, în special pentru fetele măritate în străini.

Cîntecul de *înstrăinare* a cunoscut în zona Șomuzului o dezvoltare relativ mare, diversificarea temelor și motivelor fiind impulsionată, desigur, și de condițiile pe care le crea granița cu imperiul habsburgic. Un motiv cu o mare frecvență în această categorie de cîntece este *blestemul mamei* supărată cînd îi sporea familia cu o fată. În astfel de cazuri, înstrăinata prin căsătorie nu mai are de la cine să aștepte alinare : „Jălui-m-aș maicii meli/Da mama mai ari feti/Și pi mini nu mă credi".[139] Uneori, blestemul mamei este înlocuit cu blestemul cucului, pasăre învestită cu puteri magice : „Maica me cînd m-o făcut,/Toate păsările-au tăcut,/Numa cucu blastamat/Dinspre stînga ni-o cîntat".[140] Tînăra nevastă era prețuită de noua familie în primul rînd ca mînă de lucru : „Nu m-o luat gi frumoasî/M-o luat slugî în casî/Și sî li sărvesc la masî".[141] Cînd nu-și iubește tovarășul de viață, apare motivul *urîtului* : „Negru-i, negru-i pămîntu, /Da mai negru-i urîtu,/Di pi pămînt ti hrănești/Di urît îmbătrînești".[142] Motive asemănătoare caracterizează și cîntecul *de jale* și *de necaz*. În plus, apare motivul *mîndrei greșite* urmat, în genere, de *blestemul mîndrei*, prezent și în lirica erotică. Variantele care conțin aceste motive evidențiază, de cele mai multe ori, inegalitatea socială dintre femei și bărbați : „El s-a duci ș-a ĝiuca/Și tu-i sta și-i leagana,/El a puni-n

[133] A.F.M.B., Mg. 4, II, 73.
[134] „Șezătoarea", *vol. X, 1907, nr. 1—2*, p. 30.
[135] A.F.M.B., *Anexă chestionar*, Liteni, com. Moara.
[136] *Idem*, Preuteşti.
[137] *Idem*, Liteni, com. Moara.
[138] *Idem*, Mg. 35, I, 18.
[139] *Idem*, Mg. 36, II, 33.
[140] *Idem*, Mg. 55, I, 8.
[141] *Idem*, *Anexă chestionar*, Lămășeni.
[142] *Idem*, Mg. 54, II, 18.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

cușmî flori/Tu cu mîna-n scăldători,/El a ci flăcău pi sati/Șî tu-i ci brațî legați".[143]

Cîntecul *de cătănie* și *de război* adîncește latura tristă a sentimentului dezrădăcinării. Condițiile cătănici erau grele, mai ales în imperiul austro-ungar, unde conflagrațiile numeroase și regimul sever al cazarmelor militare făceau ca plecarea la oaste să echivaleze cu o plecare la război. Acest tip de cîntec figurează și astăzi în repertoriul folcloric de pe Șomuz. Frecvente sînt pasajele ce descriu despărțirea de casă și de sat, includ răvașul ostașului către mamă sau către iubită, vorbesc despre tratamentul cazon etc. Mai realizate rămîn acele variante în care elementele naturii sînt făcute părtașe la pustiirea pe care o provoca plecarea tinerilor la oaste : „Cînd pleacă cătanele/ Seacă și izvoarele/Rămîn numai pietrele/Să le plîngă mîndrele".[144] Cîntecul de război readuce în memoria contemporanilor imensa jertfă de sînge dată și de oamenii acestor locuri. O frecvență mai mare înregistrează cîntecul *Vai de maica cu feciori*, în care soarta tragică a tinerilor decedați pe cîmpul de bătaie este prezentată în unele variante de bocet ce se cîntă la Ovidenie : „Ș-or muri fără lumină/Fără scînduri de salaș/Fără pînză pe obraz/ . . . / Mama-i așteaptă să vie/Nu vine decît hîrtie/Să pregătească tămîie".[145]

Cu privire la *cîntecul satiric* se poate constata un fenomen de fragmentare a textelor integrale și de contopire treptată a acestora cu strigătura. Este un proces care a fost determinat de mai multe cauze, dintre care remarcăm doar tematica foarte asemănătoare, aproape identică, a acestor specii și eficacitatea mai mare a satirei concise. Strigătura constituie una din speciile preferate pe valea Șomuzului Mare. Cu un conținut în general amuzant, persiflator, ea reprezintă, în același timp, un cod etic și estetic al opiniei publice sătești. *Strigăturile de joc*[146] au un repertoriu mai restrîns decît *cele de nuntă*. Cuprind, totuși, motive caracteristice cum ar fi : *fata leneșă* la treabă și sprintenă la joc, *nevasta băutoare* și imorală, *flăcăii neîndemînateci* etc. Sînt frecvente, de asemenea, strigăturile cu subiect erotic, pe care tinerii le rostesc alternativ cu cele *comandă de joc*.

Parte integrantă a medicinei populare, *descîntecul* subzistă încă în memoria informatorilor vîrstnici și are funcția de a exercita o acțiune benefică, de obicei complementară leacului propriu-zis. Ar fi însă greșit dacă am reduce descîntecul la această unică ipostază. Specie a cărei vechime se confundă cu începuturile istoriei omenești, descîntecul sedimentează, ca într-o falie geologică, rudimente ale magiei homeopatice, ale magiei cifrelor și culorilor fatidice sau benefice, elemente ale totemismului și tabuurilor ancestrale. Ceea ce întreține interesul contemporan al descîntecului este valoarea sa stilistică, în care cadențe de formule criptice, secondate de imagini plastice, sporesc efectul acustic și vizual al textului. În zona la care ne referim, au

[143] *Idem*, Mg. 54, II, 22.
[144] *Idem*, Mg. 63, I, 18.
[145] *Idem*, Mg. 57, I, 11.
[146] Repertoriul coregrafic din satele de pe Șomuz cuprinde următoarele jocuri : *Alunelul, Arcanu, Argileanca, Barosul, Batista, Băițelul, Bălăceanca, Băsmăluța, Bătrînească, Bătuta, Brîul, Cataua, Cărășelul, Ceasul, Cerbușorul, Cernita, Chirostiile, Ciobănașul, Ciobănească, Cioful, Coasa, Corăghiasca, Cracoviana, Crețișorul, Cumătrița, De doi, Hora, Huțulca, Ileana Moșnegeasca, Pădurețul, Polca, Polobocul, Puiculița, Rața, Rusasca, Sîrba, Șăpti pași, Triilișeti, Țigănească, Țînțăroiul, Ungurească.*

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

cunoscut cîndva o circulație intensă descîntecele de dragoste. În ajutorul fetei îndrăgostite era chemat *focul*, personificat în „balaur cu solzii de aur", *luna* „soră bună" și *apa lină*, elemente primordiale ale cosmosului, păstrînd în ele, potențial, forțe inestimabile. În descîntecele pentru maladii se încearcă obținerea efectului curativ prin alungarea răului într-un ținut străin, dincolo de lume, comparabil cu tărîmul zmeilor din poveștile fantastice: „Du-ce-n munți cărunți/Undi cucoșu nu cîntî/Lupu nu urlî/Cîini nu bat".[147] Alteori se încearcă potolirea bolii printr-un act de înșelare propunîndu-i-se să plece într-o adevărată grădină a Hesperidelor: „C-acolo te-așteaptă,/Ciute cu ciutoaie/Cerbi cu cerboaie/La muls aplecate/La coarne legănate/Bine ospătate".[148]

B) *Epica în versuri*

Numărul tipurilor de *baladă* cunoscute pe valea Șomuzului Mare este în jur de 20,[149] destul de mare în comparație cu repertoriul speciei în zonele învecinate ale Moldovei, mai ales dacă luăm în considerație și bogăția motivelor epice (*brumărelul, leacul voinicului, mîndra părăsită, blestemul mîndrei* ș.a.) pătrunse în repertoriul cîntecului liric. Paralel cu procesul de liricizare a cîntecului epic se constată și o tendință de simplificare a unor tipuri de baladă, reduse adesea la o schemă sărăcită de elemente poetice. Repertoriul epic preferat include, în primul rînd, piese aparținînd ciclului familial, variantele care circulă astăzi ridicîndu-se numai rareori la valoarea artistică a celor publicate în revista „Șezătoarea" de Ilie Olteanu[150]. Impresionabilitatea informatorilor se îndreaptă în special spre latura melodramatică a conflictelor familiale. Prin această preferință se explică în parte imixtiunea în text a numeroase pasaje de cîntec liric. În plus se constată o anume tendință a creatorului popular de a reinterpreta concepțiile arhaice păstrate în anumite texte de baladă. Într-o variantă la *Nevasta vîndută*, spre exemplu, după ce și-a vîndut soția turcului (de fapt fratelui ei) bărbatul are remușcări și se reîntoarce s-o răscumpere din proprie inițiativă: „Că tătă noaptea n-am dormit/ Di răceala banilor/ Di mila băieților".[151] De obicei însă accentul cade pe tristețea copiilor orfani de mamă, finalul evidențiind motivul *mamei vitrege*: „Mama noastrî cea dintăi/Ni culca pi căpătăi,/Da mama de-a doua oarî/Ni culcî pi laița goalî".[152] Aceeași schimbare de optică se constată și în variantele mai noi ale baladei *Nevasta fugită*, unde abandonul pruncului contrariază conștiința creatorului popular care interpune în context o replică în contradicție cu finalul obișnuit, dar în concordanță cu etica sătească: „Eu pruncul nu l-oi lasa/ Capu de ni l-ați tăia".[153] Se distinge din acest ciclu, atît sub aspectul realizării artistice cît și al circulației folclorice, cîntecul lui *Vălenaș*. Tristețea morții

[147] A.F.M.B., *Anexă chestionar*, Arghira.
[148] S. Fl. Marian, *Descîntece*, p. 233—238.
[149] Vezi Al. Amzulescu, *Balade populare românești*, vol. I, București, E.P.L., 1964: I, *Fantastice*, 1, II, 7, 26, 27; II, *Vitejești*, 39, 51, 52, 88, 91, 92, 95, 105, 110, 156; III, *Păstorești*, 197; V, *Familiale*, 235, 241, 244—246, 249, 287 (I și III), 288 (I, 1), 290, 304, 321.
[150] Vezi „Șezătoarea" *An XXXI, nr. 5—6 și An XXXII, nr. 1—3, 1924*, p. 9—10, *1923*, p. 87—88.
[151] A.F.M.B., Mg. 181, II, 7.
[152] *Ibidem*.
[153] *Idem*, Mg. 36, I, 8.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

premature, prin otrăvire, este sporită de calităţile fizice ale eroului. Spectacolul înmormîntării este impresionant : „Cîntă cucul sus în prun/Unde duc omul cel bun?/Cîntă cucul jos în iarbă/Unde duc omul de treabă?".[154] Într-o singură variantă a baladei apare ca personaj *moartea*, întruchipată într-o bătrînă pe care o întîlneşte Vălean în cale,[155] reliefîndu-se astfel unele interferenţe cu tipul *Vîlcu şi Ciuma*. Din ciclul baladelor fantastice, ponderea o deţine tipul *Voica*, cunoscut în zonă sub numele de *Vodiţa*, *Dochiana* sau *Blestem de mamă*.[156] Alături de varianta Coşbuc, răspîndită în toată partea de nord a Moldovei, circulă cîteva texte prescurtate apropiate de cele maramureşene. Accentul cade pe puterea blestemului de mamă, asupra căruia se revine în finalul baladei. La acest motiv se adaugă cel al înstrăinării prin căsătorie a unicei fiice. Într-o variantă a baladei *Fratele şi sora*, este introdus personajul preotului, care se opune întîi la căsătoria dintre fraţi, dar este dispus în cele din urmă să oficieze o altă cununie pe care o denumeşte „cununie grecească". De data aceasta nu mama, ci sora peţită este aceea care-l supune pe flăcău la diverse încercări ,condiţionînd astfel acceptarea incestului. Sora Mădălina îi cere ca la nunta lor să participe aştrii cereşti : „Sfîntu Soare/ Nănaş mare ;/Sfînta Lună/ Mare nună/Luceferii,/ Vătăjei/Să ne fie drag de ei/ Şi steluţele druşcuţe".[157] Tînărul, aflat pe cale de a comite un act neconform cu legile colectivităţii, este supus la aceleaşi încercări ca şi eroul din basmele fantastice. El trebuie să ridice : „Pod de-aramă/Peste vamă ;/Pod de-argint/ Peste pămînt,/Pe marginea podului /Să pui pomii raiului/Şi prin pomi, prin rămurele/Tot cuiburi de păsărele,/Păsări cu pene-aurite/Cînd om trece să ni cînte".[158]

Din ciclul baladelor vitejeşti se cunosc titlurile *Tanislav*, *Pantelimon* şi *Miu haiducu*. La începutul secolului nostru, repertoriul pare să fi fost mai amplu de vreme ce culegerile lui Simion Florea Marian atestă şi variante ale baladelor *Darie*, *Ioviţă*, *Badiul* etc[159]. Interesant este şi cîntecul bătrînesc *Ioviţă şi fata Cadiului*, cules la sfîrşitul secolului trecut în satul Dolheştii Mari[160]. În prezent acest ciclu de balade este slab reprezentat în zona Şomuzului, întîlnindu-se mai ales variante prescurtate sau degradate ale tipurilor amintite. O variantă a baladei *Vulcan* (*Tanislav*) conservă bine forma artistică străveche. Din categoria baladelor păstoreşti circulă doar tipul *Ciobanul, sora şi zmeii* (*leii*, *turcii*)[161]. Deşi aflate în imediata apropiere a satului Tătăruşi, localităţile de pe valea Şomuzului Mare nu prezintă un repertoriu de balade comun cu acesta. Dintre tipurile de cîntece bătrîneşti culese, în jurul anului 1900, de învăţătorul Alexandru Vasiliu (*Mnerluşca şi Cucu*, *A Vîlcului*, *A Şoigului*, *Dolca*, *A Mnioriţii*, *A lui Nistorel*, *A lui Costin* etc.)[162] sînt atestate în satele de pe Şomuz doar *Petrea şi şărpili* şi *Vălinaş*.

---

[154] „Şezătoarea", *An XXXI*, *1923*, *nr. 5—6*, p. 87—88.

[155] *Idem*, *An XXXII*, *1924*, *nr. 1—3*, p. 9—10.

[156] Juliu Bugnariu, *Musa Someşană. Poesii poporale române din jurul Năsăudului. Partea I*, *Balade*, Gherla, 1892, p. 1—12.

[157] „Şezătoarea", *an. XXX*, 1922, nr. 2, p. 132—133.

[158] *Ibidem*.

[159] S. Fl. Marian, *Poesii poporale*, tom. I, 1873, p. 4—16 ; 30—52 ; 71—85 ; 105—107 ; 111—122 ; 128—141 ; 171—180.

[160] Nicolae Densuşianu, *Răspunsuri la Chestionarul istoric*, *Ms. 4551*, p. 71—72.

[161] A.F.M.B., Mg. 182, II, 25.

[162] Alexandru Vasiliu, *Cîntece, urături şi bocete de ale poporului*, Bucureşti, 1909, p. 5—86.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

C) *Proza populară epică*

Dacă snoavele sînt cunoscute de un număr imens de informatori, femei și bărbați de toate vîrstele, avînd o circulație atît de largă încît nu li se mai poate urmări sursa și specificul local, situația nu este identică în cazul poveștilor fantastice. Linia lor narativă, lungă și sinuoasă, întîmplările miraculoase, cu mai puține tangențe la realitatea zilnică, a determinat ca ele să fie reținute în mod preferențial. Informatorii care colportează basme prezintă o anumită structură sufletească meditativă, introvertită. Nu au spontaneitatea povestitorilor de snoave, deși au în repertoriu astfel de specii. Schimbarea atitudini i sătenilor față de basm, socotit dacă nu demodat, cel puțin inadecvat cu o anumită „seriozitate" care trebuie să constituie apanajul vîrstei mature, a determinat în parte această sfioșenie, această închidere în sine a creatorului și a păstrătorului de povești fantastice. După depistarea acestui gen de povestitori, se observă îndoiala lor cu privire la receptivitatea auditorilor față de această formă de narațiune folclorică. Și totuși, deși adesea basmul și snoava sînt denumite cu termenul generic de *minciuni*, nu poate fi contestată încrederea participanților în veridicitatea, fie ea și parțială, a acestor istorisiri. Cînd povestitorul are unele îndoieli asupra unor întîmplări sau personaje de basm, care depășesc sfera realului, el încearcă să le asimileze unor realități contemporane, modernizînd contextul, sau dimpotrivă să le justifice prezența în vechime, idee strecurată și în unele formule introductive : „Poveste, poveste/Înainte mult mai este/Da noi nu sîntem di cînd poveștili/Sîntem di mai încoaci/Cu vreo două-trii soroaci".[163]

Proza folclorică fantastică este preferată de informatorii mai în vîrstă, cunoscătorii de basme fiind în general bărbați trecuți de 50 de ani. Repertoriul este bogat și în prezent deși circulația lui este destul de redusă. Bunii povestitori sînt puțin cunoscuți în satul lor și s-au întîmplat cazuri în care un băsmuitor talentat a fost aflat cu totul întîmplător, constituind o revelație chiar pentru familia sa. Poveștile se mai spun doar în timpul executării unor munci migăloase sau de durată, pentru a risipi monotonia ritmului (la desfăcatul porumbului, spre exemplu). Din dorința de a lungi sau de a prescurta narațiunea populară, după cerințele auditoriului, se constată o tendință de a îmbina diverse tipuri de basm într-un amalgam mai mult sau mai puțin unitar, în care de multe ori eroul principal din prima parte a poveștii devine secundar spre final, sau este pur și simplu abandonat pe parcurs. Din cele 30 de texte culese între anii 1970 — 1975 în satele de pe valea Șomuzului Mare, doar două[164] se mărginesc la tratarea unui singur tip narativ. Celelalte variante îmbină două, trei sau mai multe tipuri de basm. Repertoriul conține, în majoritate, povești fantastice, deși povestitorii au tendința de a le contemporaneiza, dîndu-le astfel o turnură nuvelistică. În stilul povestirii predomină dialogul, care îi apropie pe eroii basmului fantastic de țăranii locali. Curteanul trimis să iscodească la locuința lui *Tătăruș fișior gi haili* relatează cele văzute împăratului, cum ar fi făcut-o un șomuzean oarecare : „Înalțaĉi împaraĉi, și

[163] A.F.M.B., Mg. 140, II, 10.

[164] Tipurile A.T. 450 și A. T. 675. Celelalte basme, în care apar tipuri combinate, pot fi încadrate în catalogul Aarne—Thomson la tipurile : 307, 315, 328, 403, 450, 465, 507 510, 511 A, 518, 552, 590, 675, 1137.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

ari el acolo n-ai dumneata niśi a triilea parĉi, zîśi . . ."[165]. Într-un alt basm, explicînd împăratului de ce a tăiat limbile balaurului de la vîrf şi nu de la rădăcină, voinicul va întrebuinţa, în mod firesc, o comparaţie care are la bază experienţa muncilor cîmpului : „Dumneavoastrî daci aveţi un stog, di uni-l înśepeţi, di la mijloc sau di la vîrf?"[166]. Rangurile înalte se uită pe parcursul aceleiaşi variante de basm, după primele fraze împăratul devenind „boier" sau chiar „cetăţean". Elementelor fantastice li se alătură, în mod firesc, adaptări la realităţile actuale. Fata împăratului, care va rămîne însărcinată dintr-o frunză de tei, este ţinută „la al doilea etaj"[167]. Băiatul adăpostit în casa cerbului din pădure este făcut de împărat „ministru", iar sora lui „ministeră" (sic!)[168]. Vasîlică, din alt basm, după ce comite un număr impresionant de isprăvi vitejeşti „o dat telefon de telefon la împărat să-l anunţe"[169], iar împăratul, impresionat, „l-o adus cu muzîcî militarî"[170]. Povestitorii se opresc din cînd în cînd, în timpul naraţiunii, pentru a explica şi justifica anumite întîmplări neconforme cu viaţa de toate zilele. Cînd se întîmplă să întîrzie un zmeu la masa servită de *Nu ştiu cine şi nu ştiu ce*, informatorul presupune : „Acela o fost ramas planton uni o fost ii cu sărviśiu"[171]. Textele de basm culese de pe valea Şomuzului Mare respectă în general stereotipia tradiţională, cu unele abateri cerute de tempoul narării şi de spaţiul de timp care i se afectează. Sînt respectate formulele fixe iniţiale şi finale, mai rar cele mediane. Două variante, cu final tragic, provenind probabil din fragmentarea unor naraţiuni mai ample, se încheie cu înmormîntarea eroului principal.[172] În general, povestitorii şomuzeni de basme fantastice s-au apropiat mai puţin de colecţiile tipărite, ceea ce a determinat configurarea unor particularităţi de stil şi de limbaj, uneori putîndu-se vorbi chiar, în cazul basmului, de tipuri şi motive specifice.

În ceea ce priveşte legenda, se constată un proces de decădere a speciei, în primul rînd sub raportul realizării artistice. Accentuînd pe latura funcţională a legendei, informatorii se mulţumesc să explice originea unei fiinţe, a unui obiect, a unui element de relief sau a unei anumite sărbători, în cîteva cuvinte, fără să mai desfăşoare mantia policromă a unei naraţiuni ample. Numărul tipurilor de legendă existente este foarte bogat, mai ales în categoria celor *etiologice* : facerea lumii, originea cucului, a ciocîrliei, a rîndunicii, a pupezei, a păianjenului, a urzicii etc. Dintre legendele *mitologice*, o circulaţie mai mare înregistrează cele despre *iarba fiarelor* şi despre *uriaşi*[173]. O variantă interesantă este *legenda tutunului*, diferită atît de textele publicate de B.P. Hasdeu[174], cît şi de cele pe care le consemnează Simion Florea Marian. Legendele *religioase* sînt în mare măsură explicative, în special acele variante care au ca personaj central pe Maica Domnului. Alte legende, printre care se numără cele despre cinstirea hainelor (avîndu-l ca protagonist, în ciclul balcanic, pe

[165] A.F.M.B., Mg. 181, I, 19.
[166] *Idem*, Mg. 140, II, 36.
[167] *Idem*, Mg. 182, II, 16.
[168] *Idem*, Mg. 186, I, 15.
[169] *Ibidem*.
[170] *Ibidem*.
[171] *Idem*, Mg. 180, II, 3.
[172] *Idem*, Mg. 188, II, 18.
[173] „Şezătoarea", *An. XXXII, 1924, nr. 7*, p. 76—79.
[174] B. P. Hasdeu, *Cuvente den bătrâni*, Bucureşti, 1937, p. 62—66.

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

Nastratin Hogea), au căpătat o vădită coloratură moralizatoare. Legendele *istorice* care apar indică, în genere, o origine cultă. Uneori, personajele ce au comis anumite fapte sînt substituite cu altele, mai apropiate de inima și conștiința creatorului popular. Astfel, în unele variante, Ștefan cel Mare apare ca vînător al celebrului zimbru, devenind astfel descălecătorul Moldovei.

Repertoriul de snoave este bogat, printre tipurile mai răspîndite numărîndu-se cele despre *femeia leneșă*[175], dar isteață cînd este vorba să-și păcălească soțul, *logodnicul prost* ș.a. Repertoriului tradițional de snoave i s-au suprapus în ultima vreme numeroase texte de proveniență citadină, colportate în special de bărbații care au călătorit mult.

Cîteva observații generale, fără ca acestea să aibă valoare de concluzii se impun formulate. Repertoriul folcloric al satelor din zona Șomuzului este bogat, are o tematică variată și continuă să se bucure de prețuire din partea localnicilor. În privința elementelor specifice pe care le relevă (și asupra cărora vom stărui cu alt prilej), se constată că acest repertoriu de fapte (în care se întrevăd cu ușurință înrîuririle transilvănenilor) constituie o punte de legătură între creația folclorică bucovineană și cea din partea nord-vestică a Moldovei, tot așa cum, din punct de vedere geografic, bazinul Șomuzului Mare face trecerea din zona subcarpatică spre Podișul Central Moldovenesc.

AIRES FOLKLORIQUES EN MOLDAVIE : LA VALLÉE DE ȘOMUZUL MARE

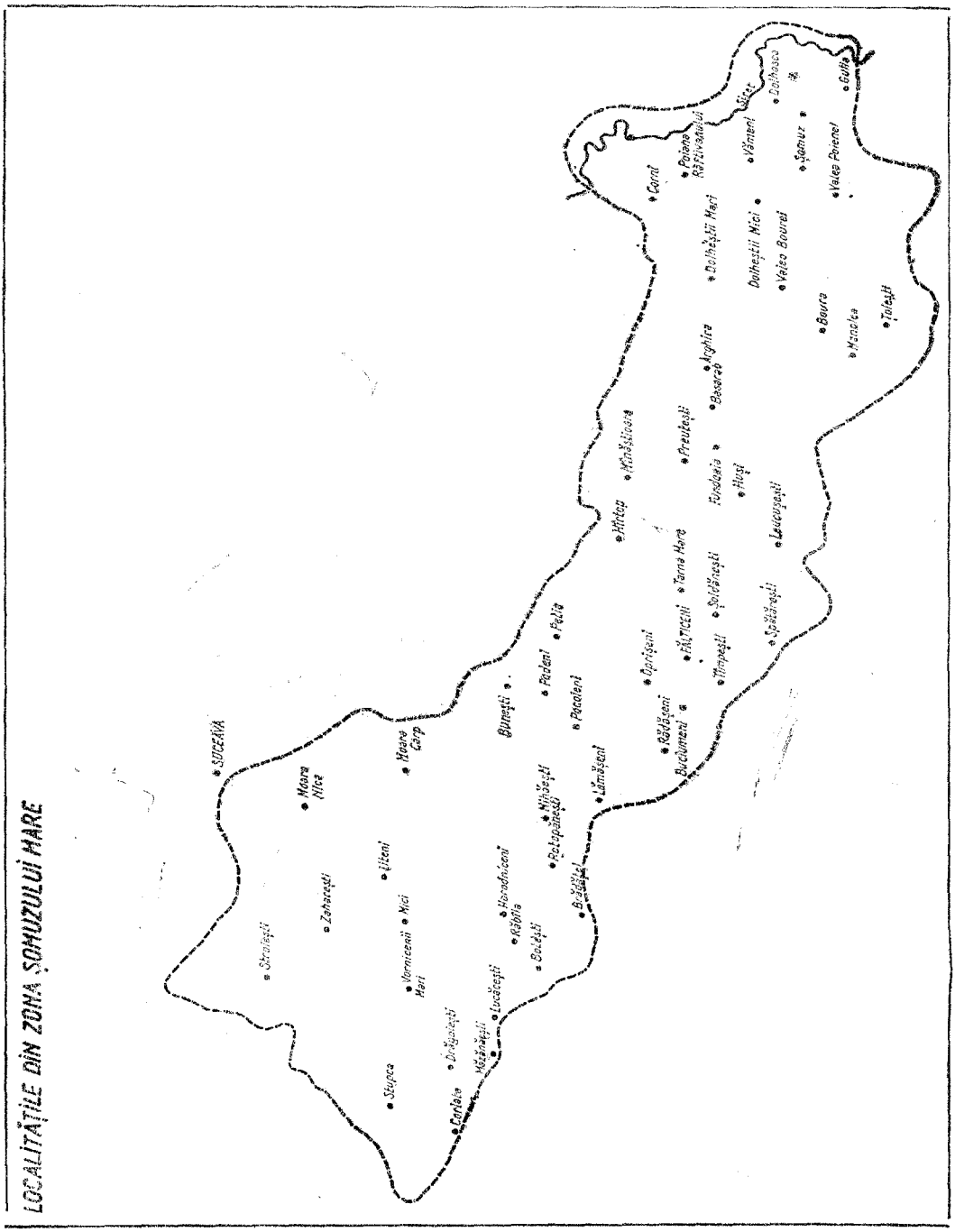
RÉSUMÉ

Le travail représente la synthèse d'une recherche plus ample à caractère monographique sur la culture populaire d'une microzone ethno-folklorique située à l'extremité sud-est du plateau de Suceava. L'enquête minutieuse, menée à long terme, dans plus de 50 localités de la vallée de Șomuzul Mare a fait ressortir un matériel documentaire riche et intéressant. La valeur des éléments de culture populaire réunis est augmentée par le fait que, venant d'un espace de confluence, ceux-ci réussissent à mettre en évidence une serie d'interinfluences, aux-quelles ont contribué aussi les Roumains de Transylvanie, établis dans cette région.

Après la mise au point sommaire de certaines questions concernant *le cadre géographique* (en rapport avec des faits ethnographiques), on fait *quelques remarques historiques* sur l'ancienneté des habitations et sur l'origine des Transilvains établis ici, avec l'intention de faire comprendre le plus exactement posible certaines particularités de la création populaire de Șomuz. On présente ensuite les preoccupations antérieures pour la connaisance et la valorification (sous divers aspects) de la culture populaire de cette zone. Pour ce qui est du domaine de l'ethnographie et de l'art populaire, on aborde d'abord les problèmes *des habitations et de l'architecture populaire*, *du vêtement populaire* et *des occupations*, traités en comparaison avec la situation des zones environnantes et souvent dans leur interdépendence avec certaines croyances ou pratiques rituelles très anciennes. On accorde encore aux problèmes d'ethnographie une place assez importante dans le chapitre consacré au *folklore des coutumes* : des rites pour la sécheresse ou à caractèr prophylactique, des coutumes pour les fêtes d'hiver, des rites de passage etc. Le dernier chapitre du travail est consacré au *folklore littéraire* : création lyrique, création épique en vers et prose populaire épique.

[175] Sabina Stroiescu, *La Typologie bibliografique des facéties roumaines*, București, Ed. Acad. R. S. România, vol. II, p. 1216, tip. 5154 (A. T. 1405).

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)

BDD-A1447 © 1977-1978 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:48:27 UTC)